

Naar man i det andet Thing har fremhævet, at en intelligent og kyndig Mand der paa Egnen har udtalt sig for disse Ændringer og navnlig for den i § 4, skal jeg dog bemærke, at der forleden Dag til mig kom en Mand, som jeg anser for en meget intelligent og med Forholdene deroppe bekendt Mand fra Simsfjordsegnene, og han henvendte følgende Ord til mig: Jeg vil da haabe, at Landstinget ikke gaar ind paa disse Ændringer, thi de ere ikke rigtige. Jeg mener derfor, at det er meget betænkeligt saaledes at bygge paa disse Stemninger og enkelte Udtalelser og navnlig i en Sag som denne, hvor man for kort Tid siden efter mødent Overlæg er kommen til et Resultat. Det er en anden Sag, hvis man, efter at der er gaaet nogen Tid, og man har lært Lovens Virkning at kjende, kommer til anden Indsigt. Hvis den høitagede Minister saa fremkommer med saadanne Forslag til Ændringer efter Samraad med sine sagkyndige Rædser og støttet paa gyldige Grunde, saa er jeg overbevist om, at ogsaa Landstinget vil møde Forslaget med Velvillie. Det er ikke min Mening, at man skal være forstøffet eller se sig blind paa Sagen, saaledes som den nu engang er vedtagen. Men saaledes som den nu foreligger i Diebliffet, efter at man for saa kort Tid siden har vedtaget denne Lov, og uden at man kjender dens Virkninger, kan jeg ikke paa nogen Maade gaa ind paa at stemme for disse Ændringer, som ere komne ind i dette Lovforslag fra det andet Thing, og jeg vil heller ikke tilraade Landstinget at stemme derfor. Dersom Forslaget kun indeholdt disse Ændringer, vilde der ikke være nogen hynderlig Vanskelighed for mig med Hensyn til, hvorledes jeg vilde stille mig til denne Sag; thi jeg vilde for mit Vedkommende, hvad jeg ogsaa vilde tilraade Andre, stemme for at negte denne Sag Overgang til 2den Behandling. Men Sagen stiller sig noget anderledes, en hel Del anderledes, efter at Lovforslaget egentlig er kommet til os fra Regjeringen med Forslag til en bestemt Ændring i Loven af 5te April, grundet paa et særegent Forhold, som ganske vist er overset ved Sagens Behandling. Forslaget gaar jo nemlig ogsaa ud paa at hæve det i Lov af 5te April 1888 § 56 indeholdte Forbud om Njeb og Salg af Fiskeengel og umodne Fisk, som fanges i Drefund. Som Sagen stiller sig for mig, i det Mindste for Diebliffet, kunde jeg have ønsket, at den høitagede Minister ikke var kommen med dette Forslag, da jeg ikke kan Andet end nære nogen Betænkelighed ved

det. Jeg kan nemlig ikke se bedre, end at det let kan have betænkelige Følger at hæve dette Forbud i et af vore vigtigste Farvande og det saa nær ved den største Markedsplads, der er i Landet, idet jeg mener, at det vil blive meget vanskeligt at kontrollere, om den umodne Fisk, der kunde blive udbuden til Salg, er fra Drefund eller fra et af de andre Farvande, hvor Forbudet gjælder. Det vil være aldeles umuligt at se paa en Torst eller Rødspætte, om de ere fangne i Drefund eller Rattegat. Men det er dog et af Bjernepunkterne, en af de vigtigste Bestemmelser i Fiskeriloven at forhindre, at den umodne Fisk kan blive Gjenstand for Fangst. Jeg kan heller ikke se rettere, end at der ikke kunde have været nogen Vanskelighed for den høitagede Minister ved i ethvert Tilfælde at have ventet noget med at fremkomme med dette Lovforslag og set, hvorledes Virkningerne af denne Bestemmelse vilde være for Fiskerne i Drefund. Det er jo ganske vist, at Bestemmelsen ikke kan siges at medføre noget økonomisk Tab for Fiskerne i Drefund, al den Stund de svenske Fiskere ikke kunne konkurrere med vore Fiskere med Hensyn til Salg af Fisk her i Landet. Evertimod, man kunde maafte snarere sige, at dersom Lovbestemmelsen bliver hævet, kunde de svenske Fiskere jo ogsaa sælge deres Fangst af den umodne Fisk her i Landet og saaledes meget snarere konkurrere. Jeg vil tro, at det, der egentlig mest har vakt Røre blandt Fiskerne, hvis et saadant er tilfælde, er, at det kan være ærgerligt for dem — det er en Jølesesag — at de, naar de fiske sammen med de svenske Fiskere, saa skulle være nødt til at se paa, at disse fange denne umodne Fisk, som det er vore Fiskere forment at fange, men noget egentligt økonomisk Tab kan jeg ikke indse, at vore Fiskere kunne lide derved. Det maa vel ogsaa betragtes som aldeles givet, at det er de fremmede Fiskere forbudt, naar de fiske paa dansk Soterritorium, at fange Fisk, som ere under den Størrelse, som Loven bestemmer. Naar de fiske paa dansk Soterritorium, maa de vel ogsaa holde sig de danske Lovregler efterrettelige, men en anden Sag er, hvad jeg ogsaa skal indrømme, at det muligt kan være vanskeligt at kontrollere at faae en effektiv Kontrol bragt i Stand lige overfor de svenske Fiskere; men det er jo Noget, som imidlertid kan være Gjenstand for en nærmere Undersøgelse. I ethvert Tilfælde forekommer det mig, at der kunde have været Anledning for Regjeringen til, inden den kom med dette Lovforslag, at for-